

V

(Teated)

KOHTUMENETLUSED

EUROOPA KOHUS

Pêra-Grave – Sociedade Agrícola, Unipessoal, L^{da} 22. mail 2014 esitatud apellatsioonkaebus Üldkohtu (esimene koda) 27. veebruari 2014. aasta otsuse peale kohtuasjas T-602/11: Pêra-Grave – Sociedade Agrícola, Unipessoal, L^{da} versus Siseturu Ühtlustamise Amet (kaubamärgid ja tööstusdisainilahendused)

(Kohtuasi C-249/14 P)

(2014/C 361/02)

*Kohtumenetluse keel: inglise***Pooled**

Apellant: Pêra-Grave – Sociedade Agrícola, Unipessoal, L^{da} (esindaja: advokaat J. de Oliveira Vaz Miranda de Sousa)

Teised menetlusosalised: Siseturu Ühtlustamise Amet (kaubamärgid ja tööstusdisainilahendused), Fundação Eugénio de Almeida

Apellandi nõuded

- tühistada Üldkohtu 27. veebruari 2014. aasta otsus asjas T-602/11;
- teise võimalusena saata asi lõpliku otsuse tegemiseks Üldkohtule tagasi;
- mõista esimese kohtastme ja apellatsioonastme kohtukulud välja ühtlustamisametilt kui kostjalt Üldkohtu menetluses.

Väited ja peamised argumendid

Apellant väidab, et vaidlustatud kohtuotsusega on rikutud õigusnormi, kuna Üldkohus tõlgendas ja kohaldas kaubamärgimääruse⁽¹⁾ artikli 8 lõike 1 punkti b väärtalt. See väide koosneb kolmest osast, mis põhinevad järgmisel kolmel argumendil:

1. Üldkohus jättis nõuetekohaselt põhjendamata, milles seisneb vaidlusaluste kaubamärkide segiajamise tõenäosus. Kahe kaubamärgi segiajamise tõenäosuse nõuetekohane ja objektiivne tuvastamine ei saa seisneda üksnes selle väitmisel, et arvestades vastavate kaupade identsust ning nende vähest visuaalset ja foneetilist sarnasust (ning hoolimata nende kontseptuaalsest erinevusest), ei saa välistada, et asjaomane tarbija võib tajuda, et hõlmatud kaubad pärinevad samalt ettevõtjalt või ka omavahel majanduslikult seotud ettevõtjatelt. „Segiajamise tõenäosus” ei tähenda üksnes segiajamise võimalikkust vaid tõenäosust, et segiajamine leiab aset. Segiajamise tõenäosust ei saa eeldada ainuüksi seetõttu, et kaks kaubamärki on teataval määral sarnased, isegi kui nendega hõlmatud kaubad on identsed.

2. Vaidlustatud otsuses on kohaldatud kaubamärgimääruse artikli 8 lõike 1 punkti b vääralt ka niivõrd, kui võrd Üldkohus jättis segiajamise tõenäosuse igakülgsel hindamisel arvesse võtmata tähiste kontseptuaalse erinevuse mõju ja kaalu olukorras, kus kaubamärkidel on väga vähene visuaalne ja foneetiline sarnasus. Väljakujunenud kohtupraktika kohaselt peaks taotletava kaubamärgi kontseptuaalsest sisust piisama selle väga vähese visuaalse ja foneetilise sarnasuse tasakaalustamiseks, mis Üldkohtu sõnul esineb taotletava kaubamärgi ja varasema kaubamärgi vahel.
3. Lõpuks kohaldas Üldkohus kaubamärgimääruse artikli 8 lõike 1 punkti b vääralt niivõrd, kui võrd hindas segiajamise tõenäosust asjaomaste tähiste vahel, võtmata selle tuvastamisel arvesse kõiki asjakohaseid tegureid. Täpsemini jättis Üldkohus arvestamata määrava asjaoluga, mis on seotud menetluse faktiliste asjaoludega: asjaomaste kaubamärkide osaks oleva sõna päritolu, ajaloo, geograafilise tähenduse ning sümboolse seosega vaidlusaluste kaubamärkidega hõlmatud kaupadega. Sellest tulenevalt ja sedavõrd Üldkohus ka moonutas menetluse faktilisi asjaolusid.

⁽¹⁾ Nõukogu 26. veebruari 2009. aasta määrus (EÜ) nr 207/2009 ühenduse kaubamärgi kohta, ELT L 78, lk 1.

18. juulil 2014 esitatud hagi – Euroopa Komisjon versus Austria Vabariik

(Kohtuasi C-346/14)

(2014/C 361/03)

Kohtumenetluse keel: saksa

Pooled

Hageja: Euroopa Komisjon (esindajad: E. Manhaeve ja G. Wilms)

Kostja: Austria Vabariik

Hageja nõuded

Hageja palub:

— tuvastada, et kuna kostja ei kohaldanud jõe Schwarze Sulm hüdroelektrijaama ehitamiseks luba andes nõuetekohaselt veepoliitika raamdirektiivi 2000/60/EÜ ⁽¹⁾ artikli 4 lõike 1 sätteid koostoimes artikli 4 lõikega 7, siis on kostja rikkunud EL lepingu artikli 4 lõikest 3 koostoimes ELTL artikliga 288 tulenevaid kohustusi;

— mõista kohtukulud välja Austria Vabariigilt.

Väited ja peamised argumendid

Austria üritab mööda minna veepoliitika raamdirektiivi artikli 4 lõikes 1 selle direktiivi peamise põhimõttena sätestatud halvendamise keelust ning jätab sellega arvesse võtmata veepoliitika raamdirektiivi artikli 4 lõikes 7 toodud erandi kohaldamise tingimused.

Direktiivi *ratione temporis* kohaldamine tugineb Euroopa Kohtu praktikale, mille kohaselt ei tohi liikmesriigid direktiivi ülesvõtmistähtaja jooksul vastu võtta õigusnorme, mis võivad tõsiselt ohustada direktiivi eesmärkide saavutamist (EL lepingu artikli 4 lõige 3 koostoimes ELTL artikliga 288).